

Sygn. akt V ACa 940/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Stojek (spr.)
Sędziowie:	SA Zofia Kołaczyk SA Wiesława Namirska
Protokolant:	Diana Pantuchowicz

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2019 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w G.

przeciwko J. P.

o uznanie umowy za bezskuteczną

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 22 września 2017 r., sygn. akt XII C 12/17,

1. oddala apelację;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Zofia Kołaczyk	SSA Grzegorz Stojek	SSA Wiesława Namirska
--------------------	---------------------	-----------------------

Sygn. akt V ACa 940/17

UZASADNIENIE

Powód (...) w G. w pozwie skierowanym przeciwko pozwanej J. P. wniósł, po pierwsze, o uznanie za bezskuteczną względem niego umowy darowizny zawartej 21 stycznia 2013 r. przez K. P. (1) i K. P. (2), której przedmiotem była

nieruchomość stanowiąca lokal mieszkalny nr (...) położony w Z. przy ul. (...), objęta księgą wieczystą nr (...), a także wynoszący 36/1000 części udział w nieruchomości wspólnej, która objęta jest księgą wieczystą (...), a to w celu zaspokojenia wierzytelności przysługujących powodowi względem K. P. (2) o zapłatę kwoty 137.499,84 zł z odsetkami umownymi w kwocie 1.122,89 zł za okres od 7 stycznia 2013 r. do 8 lutego 2013 r., naliczonymi według stopy 8,8 % rocznie, odsetkami maksymalnymi w kwocie 1.461,74 zł za okres od 9 lutego 2013 r. do 26 lutego 2013 r. oraz dalszymi maksymalnymi odsetkami od 27 lutego 2013 r., stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym nr (...) z 27 lutego 2013 r., któremu Sąd Rejonowy w Zabrzu postanowieniem z 27 marca 2013 r., sygn. akt. VIII Co 625/13, nadał klauzulę wykonalności, po drugie, o zasądzenie kosztów procesu.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy oddalił powództwo i orzekł o kosztach procesu.

Rozstrzygnięcie oparł o następujące ustalenia faktyczne i oceny prawne.

W dniu 7 lipca 2009 r., na podstawie umowy ustanowienia odrębnej własności oraz sprzedaży lokalu, K. P. (2) za cenę 280.430,85 zł nabyła nieruchomość lokalową, stanowiącą mieszkanie nr (...) o powierzchni 77,77 m² położone w Z. przy ul. (...), wraz z udziałem wynoszącym 36/1000 części we współwłasności części wspólnych budynku i urządzeń oraz w prawie wieczystego użytkowania działek gruntu objętych księgą wieczystą (...). Dla nieruchomości została założona księga wieczysta.

Środki na zapłatę ceny K. P. (2) uzyskała z umowy kredytu (...) nr (...), jaką 20 maja 2008 r. zawarła z (...) Bank Spółką Akcyjną w W., przeznaczonego na cele mieszkaniowe. Kredyt w kwocie 250.000 zł, denominowany (waloryzowany) we franku szwajcarskim udzielony został na okres od 20 maja 2008 r. do 31 maja 2038 r., wypłacony został w okresie od 25 maja 2008 r. do 25 marca 2009 r. bezpośrednio na rzecz sprzedającego. K. P. (2) zobowiązana była do spłaty kredytu w 360 miesięcznych ratach, począwszy od 30 kwietnia 2009 r., których wysokość określona była we franku szwajcarskim. Spłata rat dokonywana była po uprzednim przeliczeniu rat według kursu sprzedaży dewiz obowiązującego w banku kredytującym w dniu spłaty. Zmiana wysokości kursu franka szwajcarskiego miała wpływ na wysokość kredytu. Zabezpieczeniem spłaty kredytu, odsetek, a także innych należności była hipoteka kaucyjna do kwoty 500.000 zł ustanowiona na nieruchomości lokalowej. Według stanu z 12 stycznia 2017 r. do spłaty pozostało 82.731,05 franków szwajcarskich, z czego 82.718,05 franków szwajcarskich to kapitał kredytowy, a 13 franków szwajcarskich to odsetki, co według kursu sprzedaży dewiz Banku (...) S.A. we W., wynoszącego 4,1164 zł, stanowiło kwotę 340.554,10 zł.

W dniu 6 grudnia 2010 r. K. P. (2) zawarła z powodem umowę kredytu na zakup papierów wartościowych nr (...) - (...) - (...) w kwocie 141.146,81 zł, który udzielony został na okres od 6 grudnia 2010 r. do 6 grudnia 2012 r. i przeznaczony był na nabycie 57.142 akcji pracowniczych (...) S.A. w K. W § 6 umowy o kredyt z 6 grudnia 2010 r. zastrzeżono, że w razie niespłacenia kredytu powód zaspokaja się w trybie określonym właściwymi przepisami prawa, regulaminem udzielania kredytów na zakup papierów wartościowych przez osoby fizyczne lub postanowieniami umowy, zgodnie z wyborem powoda. W tym przypadku powód uprawniony został, na podstawie udzielonego mu przez kredytobiorcę pełnomocnictwa, do dokonania sprzedaży zablokowanych papierów wartościowych w najbliższym możliwym terminie i zaliczenia kwoty uzyskanej ze sprzedaży na poczet należności wynikających umowy o kredyt z 6 grudnia 2010 r. Zabezpieczeniem spłaty kredytu był zastaw rejestrowy na 57.142 akcjach (...) S.A. i pełnomocnictwa do dokonania sprzedaży akcji oraz dysponowania rachunkiem inwestycyjnym wraz z jego blokadą, a także weksel własny in blanco z deklaracją wekslową oraz oświadczenie o poddaniu się egzekucji w trybie art. 97 prawa bankowego. Aneksami nr (...) z 7 grudnia 2012 r. oraz aneksem nr (...) z 7 stycznia 2013 r. dokonano zmiany postanowień umowy, w tym między innymi przedłużono termin spłaty kredytu do 8 lutego 2013 r. W dniu 27 lutego 2013 r. powód wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), stwierdzając w nim, że w dniu 27 lutego 2013 r. w księgach bankowych widnieje wymagalne zadłużenie K. P. (2) na kwotę 143.817,17 zł z dalszymi odsetkami od kwoty 141.146,74 zł w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP z tytułu wyżej wymienionej umowy kredytu. Sąd

Rejonowy w Zabrzu postanowieniem z 27 marca 2013 r., sygn. akt. VIII Co 625/13, nadał temu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności przeciwko dłużniczce K. P. (2).

W dniu 7 maja 2013 r. powód wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zabrzu M. G. z wnioskiem egzekucyjnym, w oparciu o wskazany wyżej tytuł wykonawczy domagając się wszczęcia egzekucji przeciwko dłużniczce K. P. (2). Komornik pismem z 7 czerwca 2013 r. zawiadomił powoda, że skierowanie egzekucji do samochodu osobowego dłużniczki A. (...) jest niemożliwe, ponieważ w maju 2013 r. samochód darowała znajomemu.

W dniu 21 stycznia 2013 r. K. P. (2) zawarła z K. P. (1), swoim ojcem, umowę darowizny lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Z. przy ul. (...), objętego księgą wieczystą nr (...). Zawarcie tej umowy, niezależnie od wskazywanej przez świadka K. P. (2) woli ochrony majątku przed przyszłą odpowiedzialnością pracowniczą, związaną z podjęciem pracy na stanowisku dyrektora punktu obsługi klienta domu maklerskiego, zmierzało do zabezpieczenia tego składnika majątku przed skierowaniem do niego egzekucji przez powoda.

Sąd Rejonowy w Zabrzu postanowieniem z 5 października 2015 r., sygn. akt. VIII Ns 229/15, stwierdził, że spadek po K. P. (1) nabyła pozwana.

Sąd Rejonowy w Zabrzu prawomocnym wyrokiem z 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt. VII K 429/14, uznał K. P. (2) za winną popełnienia przestępstwa z art. 300 § 2 k.k., polegającego na tym, że 5 maja 2013 r. w Z., działając w celu udaremnienia wykonania tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) wystawionego przez powoda opatrzonego klauzulą wykonalności, poprzez darowanie zagrożonego zajęciem składnika swojego majątku, to jest samochodu osobowego A. (...), uszczupliła zaspokojenie powoda.

Wartość lokalu będącego przedmiotem umowy darowizny wynosi od 174.982,50 zł do 241.218,43 zł.

Zgodnie z art. 527 § 1 k.c. i następnymi, przesłankami skargi pauliańskiej są pokrzywdzenie wierzycieli, czyli sytuacja w której skutek czynności prawnej dłużnika osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, działanie dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a także wiedza lub możliwość – przy zachowaniu należytej staranności – dowiedzenia się o tym przez osobę trzecią. Czynność prawna jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny, albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Pokrzywdzenie powstaje na skutek takiego stanu majątku dłużnika, który powoduje niemożność, utrudnienie lub odwleczenie zaspokojenia wierzyciela. Chodzi o rzeczywistą niewypłacalność dłużnika, ocenianą według chwili wystąpienia przez wierzyciela z akcją pauliańską, jak również chwili wyrokowania. Ciężar udowodnienia tych przesłanek spoczywa na wierzycielu (art. 6 k.c.). Gdy skutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, jak w okolicznościach niniejszej sprawy, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli (art. 528 k.c.).

Dłużniczka działała ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. Również obdarowany ojciec dłużniczki wiedział, że K. P. (2) działa z taką świadomością. Jej wiedza wynikała ze świadomości co do treści umowy łączącej ją z powodem. Sama zabiegała o przedłużenie terminu spłaty kredytu udzielonego przez powoda, który pierwotnie upływał 6 grudnia 2012 r. Staraniem dłużniczki został przedłużony do 8 lutego 2013 r. W tej sytuacji zawarcie w dniu 21 stycznia 2013 r. umowy darowizny lokalu miało na celu ochronę przed egzekucją jedyne go składnika majątku dłużniczki. Sąd Okręgowy podkreślił, że warunkiem uwzględnienia powództwa ze skargi pauliańskiej jest realna szansa zaspokojenia się wierzyciela z przedmiotu umowy. Odwołał się do ugruntowanego w orzecznictwie poglądu, który podzielił, że nie można stosować skargi pauliańskiej, jeśli nie ma szans na to, że jej uwzględnienie, czyli uznanie bezskuteczności umowy, umożliwi wierzycielowi zaspokojenie się z jej przedmiotu. Dla stwierdzenia wystąpienia przesłanki pokrzywdzenia wierzyciela istotne jest bowiem ustalenie, czy w razie niedokonania konkretnej, kwestionowanej powództwem czynności, wierzyciel zostałby zaspokojony. Uwzględnienie powództwa opartego na art. 527 k.c. jest możliwe tylko wtedy, gdy istnieje związek przyczynowy między zaskarżoną czynnością prawną i niewypłacalnością dłużnika. Jeżeli więc stan majątku dłużnika uniemożliwia zaspokojenie wierzyciela niezależnie

od tego, czy zaskarżona czynność zostałaby dokonana, nie istnieje związek przyczynowy między tą czynnością a pokrzywdzeniem wierzycieli, co skutkuje koniecznością oddalenia skargi pauliańskiej.

W realiach rozpoznawanej sprawy oznacza to, że powoda obarczał nie tylko obowiązek wykazania, iż wskutek kwestionowanej czynności pozwana uzyskała korzyść majątkową, ale ponadto wykazania, że miał możliwość wyegzekwowania dochodzonej wierzytelności z majątku będącego przedmiotem tej czynności, pozwaną zaś, o ile chciała skutecznie zwolnić się z odpowiedzialności, obciążał ciężar wykazania braku takiej możliwości. Pozwana powołując się na rzeczowe obciążenie nieruchomości wykazała, że wartość obciążenia hipotecznego przewyższała wartość zbytego prawa. Tymczasem obowiązkowi temu powód nie sprostał.

Porównanie wartości będącego przedmiotem kwestionowanej czynności prawa i wysokości niespłaconych wierzytelności przysługujących przeciwko dłużnicze, a zabezpieczonych hipoteką na nieruchomości, prowadzi do stwierdzenia niemożności zaspokojenia się powoda, choćby w części z tej nieruchomości. Wynikająca z art. 1025 § 1 k.p.c. kolejność zaspokajania należności skutkuje bowiem tym, że przed należnością powoda z kwoty uzyskanej z egzekucji zaspokojeniu podlegałyby przede wszystkim należność zabezpieczona hipotecznie, której wartość przewyższa wartość nieruchomości.

Odnosząc się do zarzutów powoda dotyczących wysokości kredytu zabezpieczonego hipotecznie oraz wartości samego zabezpieczenia przy uwzględnieniu okoliczności, że wysokość zobowiązania dłużniczki względem Banku (...) S.A. we W. denominowana jest we franku szwajcarskim, Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 316 §1 k.p.c. sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy.

Orzeczenie o kosztach procesu umotywował treścią art. 98 § 1, art. 99 k.p.c. i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

W apelacji powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje.

Zarzucił naruszenie prawa materialnego, mianowicie art. 527 § 1 i 2 k.c. przez ich błędną wykładnię.

Zarzucił też błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, po pierwsze, że między zaskarżoną czynnością prawną a brakiem możliwości zaspokojenia nie zachodzi związek przyczynowy, podczas gdy umowa darowizny powiększyła stan niewypłacalności dłużniczki, po drugie, że stan majątku dłużnika uniemożliwiał zaspokojenie niezależnie od tego, czy zaskarżona czynność zostałaby dokonana.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy. Sprowadzają się one do nabycia przez dłużniczkę opisanej już nieruchomości lokalowej wraz z udziałem we współwłasności części wspólnych budynku i urządzeń oraz w prawie wieczystego użytkowania działek gruntu, zaciągnięcia przez dłużniczkę kredytu udzielonego przez bank inny niż powód, którego spłata zabezpieczona została hipoteką kaucyjną do kwoty 500.000 zł ustanowioną na tejsze nieruchomości lokalowej, aktualnego stanu zadłużenia z tytułu tego kredytu oraz wartości nieruchomości lokalowej, o którą chodzi, zawarcia w dniu 6 grudnia 2010 r. przez powoda i dłużniczkę umowy o kredyt, którego spłata została zabezpieczona w sposób opisany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wystawienia przez powoda bankowego tytułu egzekucyjnego opatrzonego klauzulą wykonalności, bezskuteczności egzekucji prowadzonej z wniosku powoda przeciwko dłużnicze, zawarcia umowy darowizny przez dłużniczkę i jej ojca, a spadkodawcę pozwanej, na podstawie której nabył on nieruchomość lokalową, jak również skazania dłużniczki za przestępstwo z art. 300 § 2 k.k. Ustalenia te, jako prawidłowe, przyjmuje za swoje.

Sąd dokonuje ustaleń faktów spornych między stronami na podstawie wyników postępowania dowodowego, które prowadzi w oparciu o przepisy regulujące postępowanie dowodowe, będące częścią przepisów postępowania. Zarzut poczynienia błędnych ustaleń faktycznych nie może więc oznaczać nic innego, niż naruszenie określonego przepisu postępowania, którego efektem jest tego rodzaju ustalenie.

Podniesiony w apelacji zarzut poczynienia błędnych ustaleń faktycznych sprowadza się do dwóch kwestii. Po pierwsze, że między zaskarżoną czynnością prawną a brakiem możliwości zaspokojenia nie zachodzi związek przyczynowy. Po drugie, że stan majątku dłużnika uniemożliwiał zaspokojenie niezależnie od tego, czy zaskarżona czynność zostałaby dokonana. Odniesienie się do tak sformułowanego zarzutu poczynienia błędnych ustaleń faktycznych wymagałoby poszukiwania przez Sąd Apelacyjny z urzędu przepisów postępowania, którym uchybienie mogłoby doprowadzić do ustaleń ocenianych przez powoda za błędne. Tymczasem w granicach zaskarżenia, gdy chodzi o naruszenie przepisów postępowania, sąd drugiej instancji z urzędu bierze pod uwagę jedynie nieważność postępowania (art. 378 § 1 k.p.c.), a także naruszenie prawa materialnego (uchwała Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 55).

Mając na uwadze zarzuty apelacji, trzeba podkreślić, że występujące w sprawie zagadnienie materialnoprawne sprowadza się w istocie do odpowiedzi na pytanie o skuteczność powództwa opartego o art. 527 § 1 k.c., gdy nieruchomości, która jest przedmiotem zaskarżonej czynności prawnej, jest obciążona hipoteką na rzecz podmiotu innego niż powód-wierzyciel osobisty i z tej przyczyny z uwagi na swą aktualną wartość nie dałaby zaspokojenia w wyniku egzekucji ze względu na kolejność zaspokajania, o której mowa w art. 1025 § 1 k.p.c. Zagadnienie dotyczy więc pokrzywdzenia, jako przesłanki skargi pauliańskiej, o czym mowa w art. 527 § 2 k.c.

Zgodnie z art. 527 § 2 k.c., czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Niewypłacalność ta musi istnieć nie tylko w chwili wniesienia pozwu, ale przede wszystkim w chwili rozstrzygnięcia o żądaniu (art. 316 § 1 k.p.c.).

Powód wykazał zbycie przez dłużniczkę wartościowych składników majątkowych oraz bezskuteczność egzekucji prowadzonej przeciwko dłużniczce.

Sąd Apelacyjny podziela zgodny pogląd doktryny i judykatury, że przy ocenie stanu niewypłacalności dłużnika nie można brać pod uwagę pełnej wartości rzeczy, które przed powstaniem chronionej skargą wierzytelności zostały obciążone hipoteką. Uwzględniać należy jedynie tę ich wartość, która pozostaje po zaspokojeniu wierzyciela hipotecznego. Zatem zbycie przez dłużnika nieruchomości obciążonej hipoteką nie oznacza pokrzywdzenia jego wierzyciela osobistego, jeżeli ze względu na to obciążenie nie mógłby uzyskać zaspokojenia z nieruchomości. Gdyby bowiem wierzyciel osobisty, zakładając nawet uzyskanie przez tego wierzyciela wyroku uwzględniającego powództwo o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną względem niego, skierował egzekucję do rzeczy obciążonej hipoteką, wówczas wierzycielowi hipotecznemu przysługiwałoby powództwo z art. 841 k.p.c. o zwolnienie zajętej rzeczy od egzekucji, która naruszałaby jego prawo pierwszeństwa w zaspokojeniu się z rzeczy. Dłużnikowi rzeczowemu przysługuje bowiem pierwszeństwo w zaspokojeniu z nieruchomości obciążonej hipoteką względem wierzytelności, które nie są objęte przez art. 1025 § 1 pkt 1-4 k.p.c. (art. 1025 § 1 pkt 5 k.p.c.), a taką nie jest wierzytelność chroniona powództwem rozpoznany zaskarżonym wyrokiem. W efekcie ustanowienie hipoteki, obejmującej nieruchomości będącą przedmiotem zaskarżonej umowy, należy brać pod uwagę dla oceny tego, czy w wyniku zawarcia umowy dłużnika z osobą trzecią w istocie doszło do pokrzywdzenia wierzyciela w rozumieniu art. 527 § 2 k.c., gdyż może się okazać, że przyczyną nieefektywności egzekucji wierzyciela wobec osoby trzeciej byłoby aktualne obciążenie hipoteczne, ustanowione na rzecz innej osoby korzystającej z określonych preferencji egzekucyjnych. Dla ustalenia stanu pokrzywdzenia znaczenie ma nie tylko samo istnienie obciążenia hipotecznego, ale także czas ustalenia rozmiaru wierzytelności hipotecznej wierzyciela rzeczowego i jej relacja do wartości przedmiotu obciążonego hipoteką oraz do wysokości chronionej wierzytelności pauliańskiej. Podsumowując, zbycie przez dłużnika nieruchomości obciążonej hipotecznie nie wiąże się z pokrzywdzeniem jego wierzycieli osobistych, jeżeli rozmiar obciążenia hipotecznego jest tego rodzaju, że w sposób niewątpliwy nie mogliby uzyskać zaspokojenia z tej nieruchomości, gdyż wierzycielom

rzeczowym przysługuje pierwszeństwo zaspokojenia z niej. Sąd Okręgowy przywołał tytułem przykładu orzeczenia, w których pogląd ten został przywołany na uzasadnienie rozstrzygnięcia. Także Sąd Apelacyjny podziela ten pogląd prawny.

Spór w judykaturze sprowadza się jedynie do tego, czy rozmiar hipoteki należy porównywać z hipotetyczną ceną nabycia licytacyjnego nieruchomości, możliwą do uzyskania w postępowaniu egzekucyjnym, czy też z realną wartością rynkową danej nieruchomości, gdyż co do zasady sumy pieniężne uzyskiwane w toku egzekucji są znacząco niższe od cen rynkowych i w postępowaniu egzekucyjnym podstawą podziału jest suma uzyskana z egzekucji (pogląd przeważający), a nie wartość rynkowa nieruchomości. Zajmowanie stanowiska w tym sporze nie jest konieczne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Niekwestionowanym apelacją ustaleniem jest bowiem wartość nieruchomości lokalowej, która była przedmiotem umowy darowizny (174.982,50-241.218,43 zł), jak również rozmiar wierzytelności hipotecznej, obciążającej tę nieruchomość (340.554,10 zł), a także relacja między nimi, która jest tego rodzaju, że to dług zabezpieczony hipoteką jest znacząco większy od rynkowej wartości nieruchomości (art. 316 § 1 k.p.c.).

Zatem w sprawie nieuprawniona jest ocena prawna o pokrzywdzeniu powoda zaskarżoną czynnością prawną, skoro powód nie mógłby uzyskać zaspokojenia z nieruchomości, o którą chodzi w sprawie, z uwagi na pierwszeństwo zaspokojenia wierzyciela hipotecznego. W okolicznościach sprawy – z uwagi na brak szans na to, że uwzględnienie powództwa umożliwiłoby powodowi zaspokojenie – uprawnione jest stanowisko Sądu Okręgowego o bezzasadności powództwa.

Apelacja podlegała więc oddaleniu, jako bezzasadna (art. 385 k.p.c.).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono stosownie do wyniku sprawy w drugiej instancji oraz wartości przedmiotu zaskarżenia, a to na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (obecnie tekst jednolity w Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

SSA Zofia Kołaczyk SSA Grzegorz Stojek SSA Wiesława Namirska